

en ikke ganske ringe Grad. Det er mulig mindre Tilfældet for den videnskabelige end for den æsthetiske, literære og ganske særlig for den dramatiske. Hvad nu den dramatiske Literatur angaar, er det ganske vist muligt for Forfatteren at fikke sig paa en noget anden Maade, end det er tænkeligt for den, der har skrevet, jeg vil sige en Roman eller et videnskabeligt Værk, idet nemlig selve Behandlingen paa Scenen kan ligesom bevares hos Forfatteren; Udgivelsen af hans Værk i Trykken er ikke i den Grad nødvendig for ham som for Andre, og han kan ved at tve nogen Tid med Udgivelsen fikke sig, at fremmede Scener erhverve hans Arbejder og Oversættelser deraf mod et ham tilstaaet Vederlag; men ogsaa paa dette Omraade er det dog bekjendt, at der drives literært Pirateri, som der er stor Opfordring til at søge hemmet, og det vilkaar, der overalt er stillet for at anerkjende den literære Eiendomsret, er Gjensidighed. Denne Gjensidighed bør vi derfor søge at tilveiebringe ikke alene i Forhold til vore nordiske Naboer, men i Forhold til alle Nationer, fra og til hvis Sprog en literær Omværging foregaar. Jeg erkjender imidlertid, at Løsningen af denne Opgave ikke paa nogen Maade kan siges at være let, den vil kræve et omhyggeligt Arbejde, og vi kunne derfor ikke vente i den allernærmeste Fremtid at faae dette Arbejde tilendebragt. Derimod har jeg den Forestilling, at det vil lade sig gjøre ved et hurtigt og raskt Skridt at bringe vor literære Lovgivning paa Hvide med den svenske og norske. Vore Frændre stode engang op paa vore Skuldre, nu skulle vi stige op paa deres, og jeg tror, at det Lovforslag, som min ærede Nabo (Wajer) har indbragt, indeholder i saa Henseende det Væsentlige. Jeg har derfor det Haab, at den ærede Minister, naar vi komme til dets Forhandling, vil kunne findes villig til at tage det under sit Værgemaal, maaste rette en eller anden Mangel eller Feil derved og saaledes føre det igjennem endnu i denne Samling. Vi ville saaledes ganske vist opnaa en Reform, for hvilken der vil blive bragt den ærede Minister Tak saavel fra dansk som fra svensk og norsk Side, og Intet vilde derved være forspildt i Retning af det større Arbejde, som skulde gaa ud paa at hævede den literære Eiendomsret for dansk Literatur ikke alene i Forhold til Svensk og Norsk, men ogsaa i Forhold til de øvrige europæiske Kultursprog, selv om dette kun kan ske ved, at vi til Gjengæld indrømmede dem en tilsvarende Eiendomsret. Jeg haaber altsaa, at Lovforslaget, naar vi komme til dets Behandling, vil kunne vente Understøttelse hos den ærede Minister, og har jeg rigtig opfattet det Svar, den ærede Minister nys gav, indeholdt det, om ikke just en Forjættelse derom, saa i alt Fald en rimelig Udsigt dertil. Jeg skal ikke komme ind paa selve Lovforslaget — derom ville vi jo faae Leilighed til senere at tale — men kun bemærke,

at jeg tror, at af de 3 Paragrafer, Lovforslaget indeholder, kunde den tredie uden mindste Skade gaa ud, thi hvad der er „selvfølgelig“, behøver ikke at staa i en Lov.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg har med megen Interesse hørt det ærede Medlem, der nu fatte sig, udtale sig om den Betydning, det har for en lille Stat at hævede den literære Eiendomsret, saavel som det Resultat, hvortil han kom, at Bestræbelserne for os maatte gaa i den Retning at foranledige en gjensidig Beskyttelse ikke alene i Forhold til vore beslegtede Naboer, men ogsaa i Forhold til andre Nationer. Jeg er deri fuldkommen enig med ham. Jeg sølte imidlertid en virkelig Bevilgelse ved at høre, at det ærede Medlem giver en lille Smule Respit, om jeg saa maa sige, med Gjennemførelsen af en saadan Foranstaltning, og jeg tror navnlig, at det vil være rigtigt at holde disse Bestræbelser noget særskilte fra dem, vi udfolde overfor vore nærmeste Naboer, idet jeg har det Haab, at Forholdet til disse, som er det vigtigste, skal kunne ordnes tidligere og lettere end Forholdet overfor de andre, og jeg tror, at dersom Bestræbelserne gik ud over, hvad der vedrører Norge og Sverrig, vilde de let kunne blive til Skade for Sagens Fremme. Jeg adskiller mig ikke væsentligt fra det ærede Medlem i hans Opfattelse af Hensigtsmæssigheden i at tilveiebringe en gjensidig Beskyttelse for den literære Eiendomsret ogsaa i Forhold til andre Nationer. Jeg finder mig foranlediget til at bemærke, at den Yttring af mig, som angik Oversættelser fra Svensk til Dansk, og som støttede sig til en Udtalelse af Professor Usfing, ikke gik ud paa, at enten han eller jeg kunde eller vilde fremvise Exempler paa en mindre god Oversættelse eller en hensynsløs Behandling af danske literære Arbejder gjennem svenske Oversættelser; men min Yttring gik kun ud paa, at den bestaaende Retstilstand er en saadan, at det kunde befrygtes, — hvad det ærede Medlems Udtalelse jo ogsaa syntes at bekræfte, — at der kunde være Forlaggere eller Oversættere, som behandle danske literære Arbejder med mindre Hensynsfuldhed end ønskeligt. — Hvad Spørgsmaalet om en hurtig Realisation af Tanken om Rigeliggjørelse af Bestemmelserne om den literære Eiendomsret i de tre nordiske Riger angaar, tror jeg, at de ærede Herrer, og navnlig den sidste ærede Taler, have en noget for sangvinist Forventning om, hvad der i fort Tid og, om jeg saa maa sige, med eet Slag lader sig tilveiebringe i denne Materie. Det maa nemlig erindres, at det er ikke hos os alene, at Uligheden består, at det ikke er vor Lovgivning alene, som vil være at rette paa et enkelt Punkt, nemlig Bestemmelsen i Loven af 23de Februar 1866 §§ 7 og 10, som jeg antager det ærede Medlem sigtede til — han nævnedes Loven af 1857. Ved Foritagelsen af de Betingelser, som indeholdes